

Приложение 36

Из „Годишен доклад на Омбудсмана на РБ за 2013, представен на 15.04.2014“

Целият доклад е публикуван на адрес:
<http://www.ombudsman.bg/pictures/annual%20report%20for%202013.pdf>

Глава 14, Раздел "Правата на гражданите и действащата нормативна уредба", стр.191-192:

Правилник за легализациите, заверките и преводите на документи и други книжа, приет с Постановление на Министерския съвет от 3 септември 1958 г.

По повод на жалби на граждани през годината се обръщах няколко пъти към министър-председателя, министъра на външните работи и министъра на правосъдието относно проблемите, свързани с легализациите, заверките и преводите на документи. В доклада ще акцентирам върху последната ми препоръка, отправена през месец октомври 2013 г. В писмото си обърнах отново внимание върху необходимостта **в кратки срокове да бъде отменен Правилникът** за лега-

лизациите, заверките и преводите на документи и други книжа, приет с Постановление на Министерския съвет от 3 септември 1958 г., който е остарял и е неприложим. Разпоредбите му предизвикват объркване, тъй като не са съобразени с изискванията на Конвенцията за премахване изискването за легализация на чуждестранните публични актове (обн., ДВ, бр. 45 от 11.05.2001 г., ратифицирана със закон, приет от 38-мо Народно събрание на 25.05.2000 г., ДВ, бр. 47 от 9.06.2000 г.), както и с двустранните договори за правна помощ, сключени от Република България.

Липсва и законово определение на понятието „заверен превод“ на български език (или официален превод). Необходимо е също така практиката по т. нар. неприсъствено удостоверяване на подписи на преводачи да бъде прекратена.

Намирам аргументите, изложени от Министерството на външните работи по повод на предходна кореспонденция по този въпрос, че е необходимо тълкуване от страна на Съвета по законодателството към Министерството на правосъдието относно реда, по който правилникът да бъде изменен, допълнен или отменен, доколкото същият не е издаден във връзка с приложение на определен закон, за несъстоятелни.

Освен това, поради необходимостта от осигуряване на качествени официални преводи е целесъобразно предоставянето на преводачески услуги да бъде уредено в **отделен нормативен акт**, в който да се предвиди създаване на **регистър на преводачите**. В съответствие с изискванията на Директива 2010/64/ЕС от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство, държавите членки са задължени да съставят такъв регистър до 27 октомври 2013 г. Преводачите, предоставящи официални преводи, следва да носят отговорност за качеството на превода и да бъдат обект на контрол от страна на компетентните държавни органи. Практиката в други европейски държави по отношение на подбора на заклетите преводачи, упълномощени да превеждат официални документи (брачни свидетелства, дипломи, съдебни решения), би могла да бъде използвана като пример.

Големият брой жалби, които получих във връзка с прилагането на действащата уредба, сигнализира за **изключително сериозен проблем**. Имайки предвид трайното увеличаване на движението на официални документи, издадени не само в държавите - членки на Европейския съюз, но в трети държави, смятам, че този проблем трябва да намери своето компетентно законодателно ре-

шение. Тежките и скъпи бюрократични процедури, които съществуват в резултат на посочения правилник, затрудняват редица държавни органи, приемащи документи от други държави, юридическите лица, които желаят да се установят в България, с цел да упражняват своята дейност, както и гражданите, за които налагането на подобни правила представлява пречка за свободното им движение.

Нямам информация от институциите за становището им и евентуално за предприетите действия в тази насока.